

נלביפדיה

תמצית עבודה ה' פנימית

בלבביפדיה עבודת השם - תמצית השיעור - גוג 30:17

גוג - מלחמת גוג ומגוג בנפש - קביעת מדריגת האדם לנצח

בגלגולים הקודמים, אך מזליה חזי, ותמיד יש שלב נוסף לה- תקדם, אך כעת באחרית הימים שכח הבחירה עומד להסתלק והגיעו שָׁגִים אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵין לִי בְּהֶם חֶפֶץ (שם יב) מתחיל להתברר מדריגתו של האדם.

דוגמא לדבר, כידוע שבראש השנה בכללות יש שני דיי- נים על האדם, הא' על עיניני העוה"ז, והב' על עיניני העוה"ב, ולכאורה מה שייך לדון על העוה"ב כאשר עדין האדם נמצא בעוה"ז, אלא בעומק דנים האם במדריגתו שהוא נמצא בה הוא מצורף למדריגת עוה"ב, וזהו דין שבכל שנה, אך עיקר הנידון הוא בסוף ימות עולם, שאז המלחמה היא בפשטות זה שער הנ' דטומאה וכפי שדובר בארוכה עד למאוד^א, אך ביחס נוסף המלחמה היא היכן תיקבע מדריגת האדם לנצח נצחים, וע"ז עצמו חל עומק כח המלחמה היכן הוא יקבע לנצח.

כל מדריגה שאדם נמצא בה ע"ד כלל זה בבחינת עראי - וזה כמ"ד סוכה דירת עראי, אך מ"ד סוכה דירת קבע זהו הנסיון של אחרית הימים, כלומר היכן מדריגת הקבע של אדם לנצח נצחים, [וכמובן שגם בזה יש ילכו מחיל אל חיל מחמת שזה היה מדריגתו לעלות בתמידיות]. זה ההגדרה, ונבאר.

ישנו כלל ברור בש"ס בדיני רוב (ברכות כח. ועוד) כל דפריש מרובא פריש, כלומר כשדנים דבר ביחס לכלל, הוא פרט ביחס לכלל, אז הוא מרובא פריש. אך יש לעומת כך את דין קבוע (יומא פד: ועוד), שכל קבוע כמחצה על מחצה דמי, שעניינו שכאשר הדבר קבוע במקומו שלו, הוא אינו נידון ביחס לכלל אלא ביחס לעצמו, ולכן אין בו דין ביחס לכלל, ולא שייך בו כל דפריש. וביחס לאדם אלו הם שתי הגדרות מאד יסודיות, האם כל תפיסת האדם הוא ביחס לאחרים, או שהוא נתפס כמציאות עצמית לעצמו.

ונבאר למעשה ממש, באחרית הימים כידוע שולט כח הערב רב שהם מלשון רוב, ורובא דרובא דרובא זה טומאה, ואם האדם כעת הולך אחר הרוב הוא אינו יכול להתקיים כי הרוב רובו טמא, וא"כ העבודה באחרית הימים היא לא להיות כל דפריש, אלא להיות קבוע כמציאות עצמית וכך אינו נמשך אחר הרוב.

גוג, שהוא גוג מלך מגוג, כמבואר ביחזקאל (לח) ומפטי- רים את זה בחג הסוכות, על המלחמה שתהיה אתו באחרית הימים. ומאידך מצינו שאין השם שלם, ואין הכסא שלם עד שימחה זרעו של עמלק, וצ"ב א"כ עם מי תהיה המלחמה בא- חרית הימים. וביאר השם משמאל (מאמרי חג הסוכות) שע- נינם חד, ויתר ע"כ מבואר בפרי צדיק (נשא) שגוג הוא מזרעו של עמלק, וכע"ז מוזכר ברמב"ן (בלק כד, ז) דכשם שבמצרים שמם של המלכים היה פרעה, כך בעמלק שמם אגג, ואגג וגוג שורשם חד.

בעמלק נאמר (בלק כד כ) ראשית גוים עמלק, שהוא הזה לעומת זה של ישראל שהם ראשית תבואתו, ואעפ"כ כשהוא נלחם הוא אינו נלחם בראשית אלא באחרית בפחותים כמ"ש (דברים כה יח) וַיִּזְבֹּב בָּךְ כָּל הַנְּחָשִׁים אֲחֵרֶיךָ - מכת זנב. לעו- מתו גוג הוא נלחם בראשית בכח העליון מלשון גג, בכח הרר- ממות. הגג קיים בעש"ן, בעולם זה בבית, שהמקום העליון נקרא גג, בזמן זה סוכות שרז"ל שמלחמת גוג תהיה בסוכות, בנפש זה המדריגה העליונה שבאדם. ונחדד עיקר הסוכה ע"ש סכך היא קרויה, כלומר שהשם שמם ששורה על הסוכה עי- קרו הוא מכח הגג שבסוכה, לפי"ז עבודת האדם בסוכה היא לדבוק ולהיות בטל למדריגת הגג שזה השם שמם ששורה על הסוכה, שבעומק זה עצמו מלחמת גוג ומגוג בנפש, האם האדם נמצא במדריגת הגג או לא.

לפי"ז נבין, בכללות ימות עולם הם שית אלפי שנים, כל אדם ואדם עובר גלגולים, אך לאחמ"כ מצירוף כל הגלגולים כולם יחד הוא זוכה להגיע למדריגה העליונה שלו, שזה הגג שבנ- פש הגמור. כלומר מלבד הגג הפרטי שיש בכל גלגול ובכל יום ושעה, יש את הגג של כל ימות עולם בב"א, ועל הגג הזה חל מלחמת גוג ומגוג, ולכן הוא בא דיקא באחרית הימים להלחם בגג השלם, ואינו בא להרוג או לטמא את כלל ישראל, וכמו שיודעים דברי התרגום על הפסוק (קהלת יב יג) סוף דָּבָר הַכֹּל נִשְׁמָע אֶת הָאֱלֹקִים יָרָא וְאֵת מִצְוָתוֹ שְׁמֹר כִּי פֶה כָּל הָאָדָם, שעתיד הקב"ה לצרף את כל מעשה הנבראים ולפרוש אותם כשמלה, ובדרך כלל רוב בני"א אינם מודעים למה שעבר עליהם

^א וז"ל - גוג ומגוג הוא מזרע עמלק.

^ב וז"ל - ויתכן שהיה כל מלך בעם עמלק נקרא אגג כי המלך הראשון אשר שמו עליהם היה שמו כן ונקראו בניו היושבים על כסאו בשמו כדרך רוב המלכים גם היום שנקראים בשם תופסי המלכות וכן המן האגגי וכו'.

^ג עיין בהרחבה בספר שער הנ'.

נלביפדיה

תמצית עבודה ה' פנימית

גוג - מלחמת גוג ומגוג בנפש - קביעת מדריגת האדם לנצח (המשך)

כח הערב רב לא שולט בו על עצם נפשו אלא לכל היותר על חלקי הנפש החיצוניים.

הגדרה עמוקה נוספת, בדור דידן התפיסה היא מלחמה הרגו איש את אחיו, והערב רב שולט כמעט בלי מיצרים, נמצא שאין כמעט מנוחת הנפש לאדם וכל הזמן הוא חי בבחינת סכנתו מרובה מהצלחו, חייב להיות כנגד זה מקום של שלווה ומנוח חת הנפש, שהם הם הדברים שנתבארו, כאשר אדם נלחם נגד הזרם [כמו שיש עדות שזה חלקם ועבודתם] אז הוא עוסק כל הזמן במלחמות, כמובן שיש בזה משום מלחמה של קדושה, אך במקום היותר פנימי האדם נמצא יחיד, ושם אין מלחמה כלל, אלא הוא נמצא אצלו ית"ש במקום השלום הגמור, וזה הצורה הפנימית המעשית להיות דבוק במקום שהאדם נמצא יחיד.

זה בעומק נקרא מלחמת גוג על הגג שבנפש שזה המקום הכי עליון ששם הנפש צריכה להיות קשורה אליו ית"ש בבחינת סוכה ששם שמים שורה על הסוכה, מצד התפיסה התחתונה ראויים כל ישראל לישב בסוכה אחת (סוכה זו), אך אז בדיוק מגיע גוג להלחם, ואז העבודה היא לבנות סוכה בגוג, ושם הוא נקשר למדריגה העליונה ביותר שבו, וזה המלחמה שבה אני חנו נמצאים בפועל עכשיו, מלבד החיצוניות שמתגלה גם בה מלחמת גוג שכל העולם רועש וגועש, אך זה רק חיצוניות, ופנימיות המלחמה היא בנפש של כל יחיד ויחיד, שכל עבודת חייו עיקרה ויסודה תהיה הקשר של העצמו שלו אליו ית"ש, וזהו השורש הגמור של ההצלה, הן בגשמיות והעיקר ההצלה ברוחניות, ובכך האדם קובע את מדריגתו לנצח נצחים במדריגת לעת"ל, זהו מי שמנצח במלחמת גוג וזוכה למדריגה של (זכריה יד ט) וְהָיָה ה' לְמִלְחָה עַל-כָּל-הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.

יש לשים לב שתמצית זו הינה טעימה בלבד מן השיעור ופחותה באין ערוך משמיעת השיעור עצמו.

[נושאי השיעור: גוג אגג מגוג גג סוכה נצח עמלק רוב קבוע ערב-רב שער הנון ראשית אחרית]

וביתר חידוד, בכל הדורות היה כח לאדם להיות נגד הזרם כגד חי שהולך נגד הזרם כידוע, אך בדור דידן אין כח כזה לעמוד נגד הזרם הכ"כ חזק כסוס שוטף במלחמה, ופוק חזי ברוב בני"א אין להם כח ללכת נגד הזרם, ולכן האופן הפנימי של העבודה היא להיות קבוע בעצמו ואז הוא כלל לא שייך לאחרים, וממילא אינו זורם איתם [כמובן שמדובר כאן על האופן החיצוני ולא על שורש הנשמות הטהור]. וזה בחינת רבי מאיר חיים למיעוטא (יבמות סא:), הוא חי בתפיסה של מיעוט כשל עצמו, ולכן לא יכלו חכמים לעמוד על סוף דעתו, כי כח הכלל לא יכול לתפוס את כח המיעוט שהוא עומד לעצמו ולא שייך לאחרים, ובתפיסה הזאת הוא לא נלחם עם אף אחד, כי לא שייך כלל להצליח במלחמה הזאת, האפשרות היחידה להצליח היא להיות קבוע כמצאויות לעצמו.

ובעומק קבוע הוא קבוע במקומו של עולם, הוא קבוע בבורא ית"ש, במדריגת יחיד ששם אין את מדריגת רוב, אלא הוא קבוע בקשר אליו ית"ש להדיא באופן ישר ומוחלט. באופן כללי ישנם שני דרכים להתקרב לבורא, הא' מכח האחד היה אברהם, קשר של יחיד ישר לקב"ה, והב' קשר כללי של כל ישר ראל יחד לבורא מכח מתן תורה וע"י משה שקיבל תורה מסיני, ואע"פ שלכאורה בפשטות הקשר הכללי הוא העיקרי, האמת היא שהקשר הכללי הזה נפל מיד לאחר מת"ת, מכח הערב רב שהם נלחמים בכלל ישראל והפילו אותם בחטא העגל, וא"כ מי שהוא עם הרוב כלומר שהקשר שלו לבורא הוא רק ע"י החיבור הכללי של מת"ת, אז או שהוא נלחם עם הערב רב, או שהו מתערב בהם, ולהלחם בהם זה אי אפשר, ולכן אהרן שניסה להתנגד לערב רב לא עלתה בידו, כי א"א להתנגד להם, ולכן ניסה רק לדחותם.

בכל הדורות שאחרי מת"ת עיקר הגילוי היה של הקשר לבורא מצד שישים ריבוא נשמות ישראל, ומצד כך נאמר (כתו בות יז) לעולם תהא דעתו של אדם מעורבת עם הבריות, אך בדורות הללו שהערב רב נמצא בתוקפו, שבלשון פשוטה הוא בדיוק כמו הנסיון של זמן חטא העגל בפועל, שהעם ביקשו (שמות לב) עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יֵלְכֻנוּ לִפְנֵינוּ, בזמן כזה העבודה היא לא להיות חלק מהכנסת ישראל, אלא בבחינת הרגו איש את אחיו (שם) זה זמן הנפילה של הכלל, וכך מתגלה היום אותה תפיסה של נפילת הכלל, ולכן יש את ההכרח הגמור לדבוק גם בקשר של מדריגת היחיד [ולא ח"ו להפקיע את הקשר מצד הכלל], ששם הוא קבוע ביחידו של עולם, ממילא